

Tábor 03.06.2012

**SVATÝ, SVATÝ, SVATÝ HOSPODIN
ZÁSTUPŮ, JEHO SLÁVA NAPLŇUJE
VŠECHNU ZEMI! /Iz.6,3/**

Vítám vás sestry a bratři na dnešní bohoslužbě
Slova. Je TROJIČNÍ neděle.

V křesťanské církvi se mluví o Boží trojici,
kdykoli se připomíná dílo Boha Stvořitele, dílo
Ježíše Krista-Vykupitele a dílo Ducha svatého
Posvětitel. Jde o odvážný pokus prvotní církve jak
vyjádřit a přiblížit lidem podivuhodné Boží dílo.
Která je tak tvořivé, zachraňující a inspirující.
Tento pokus se v církevní věrouce nazván: Učení
trojiční.

**Společnou bohoslužbu chceme slavit ve jménu
Boha Otce Syna i Ducha svatého.
Zpívejme 1. 2. a 4. verš z písně 152**

Do dnešního dne, nechť nás uvede slovo proroka
Izaiáše: /6,3/

**Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá
země je plná jeho slávy.**

Prorok Nehemiáš nám sděluje: „**Náš Bůh však
obrátil zlořečení v požehnání**“ /13,2/

Proto apoštol Petr nás vyzývá: **“Neodplácejte zlým
za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte;
vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali
dědici požehnání.”** /1.Petr.3,9/

**Píseň : Žalm 99 Aj, Pán kraluje, své
obhazuje...**

Bože Otče - ty jsi přebohatý dárce - dáváš nám vše
co k životu potřebujeme. Nejenže si to
neuvědomujeme, ale dokonce tvými dary
pohrdáme. Na tvé dobrodiní odpovídáme
netečností a nevděčností. A tak prosíme - přijímej
nás i v naší porušenosti. Právě do našich všedních
dnů sestupuje tvé Slovo:

Pane Ježíši Kriste - skrze tebe a v tobě je nám
nabídnut dar Božího slova. Prosíme, aby skrze
toto slovo do našeho srdce vstoupila tvá pravda,
láska, pokoj a aby všechno to, co ty přinášíš
přemohlo v nás všecko staré, nedobré hříšné.
Požehnej tuto chvíli společného rozjímání.

Duchu svatý - prosíme - sestup mezi nás. Oslov kazatele i posluchače, buď přítomen všude tam, kde se shromažďuje tvůj lid k oslavě tvého jména. Bože Otče, Synu i Duchu svatý - Trojjediný Bože - v naději obnovené víry chceme vstoupit do nových vztahů upřímnosti a důvěry mezi tebou a námi, mezi námi a našimi bližními. Chceme bytostně sdílet v tento čas i ve dnech příštích ujištění, že dar tvého Slova nás naplní bohatstvím moudrosti, víry, věrnosti, služby i lásky. Prosíme - přijmi naši modlitbu. Amen.

Čtení: Filipským 2 v. 1 - 11

Píseň : 399 V sjetí tomto, pravme sobě /výběr veršů možný/

Kázání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi - jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! Kdo poznal mysl Hospodinovu a kdo se stal jeho rádcem? Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit? Vždyť

z něho a skrze něho a pro něho je všechno! Jemu buď sláva na věky. Amen. / Řím. 11, 33 n /

Text: Zachariáš 8 v. 1 - 8

Milé sestry a bratři - při četbě bible - pokud tak ještě vůbec činíme - velice často můžeme narazit na slova: „Stalo se slovo Hospodinovo“ nebo zase - „Toto praví Hospodin“ V textu, který jsme právě slyšeli se tento obrat - toto praví H. - opakuje 5x a v celé kapitole 10x .

Měli bychom z toho vyrozumět, že Bůh není němý, nýbrž mluví. I v dnešní době - která oproti dřívějším dobám skýtá docela dosti náboženské svobody - se mnozí lidé domnívají, že Bůh je mrtvý. Ano, je mrtvý a němý Bůh, kterého jsme si vytvořili a zformovali podle svých představ, tužeb a přání. Avšak Bůh, o němž mluví bible, **je Bůh živý**. Svědectví Písem svatých jako kdyby vědělo, že ho vždycky neslyšíme, neposloucháme, nebo že si ho ani nepřejeme slyšet. Tak tomu vskutku je - zapomněli jsme, že mluví. A proto nám bible připomíná: toto praví Hospodin zástupů - a my - jako bychom s tím nepočítali - je nám kolikrát velmi nepohodlné že mluví, či že by dokonce nás osobně oslovoval. Nepočítáme s tím při četbě bible a proto z její četby nic nemáme. Nepočítáme s tím,

že k nám mluví ve zvěstování, v kázání a proto jde mluvené slovo jen kolem našich uší, aniž bychom z toho něco měli. Uniká nám, že ve společných shromážděních jsme soustředění kolem Jeho Slova a proto naše shromáždění bývají tak nudná.

Chodíme do nich spíše ze zvyku, který možná již trochu zevšedněl, nikoliv proto, abychom slyšeli co praví Hospodin zástupů. Nedejme se zmýlit a ošálit myšlením, že Bůh mluví především v přírodě - nebo zase jen v dějinných událostech - nemluví ani jen v našem svědomí a z našeho svědomí.

Mluví mnohem nenápadněji - skrze své Slovo z Písem svatých a také z každého svědectví, které je na bibli založeno a věrně z ní vychází.

Živý Bůh však nemluví a nechce mluvit do prázdna. Nechce mluvit jen tak - do větru.

Jeho slovo je přesně cílené. **Je zaměřeno na člověka** - směrem k člověku. Čteme-li bibli - a byť i nepozorně - nemůže nám toto Boží zacílení uniknout. V tom rozhovoru, který Bůh vede, má partnera. A tím je člověk, my lidé. Bez člověka by Pán Bůh nechtěl být - proto si ho stvořil, má s ním obecenství, s ním mluví.

Všechno, co jsme doposud slyšeli je řečeno příliš všeobecně. Jsme-li pozorní vidíme, že Bůh mluví

k určitému člověku, k určitým lidem. Kdo že jsou ti lidé? Tím člověkem jsem já, ty, těmi lidmi jsme my, dnes zde shromáždění. My totiž rádi unikáme zaměření a dopadu slova Božího tím, že si namlouváme, že se nás to slovo Boží netýká, že je určeno právě těm druhým. Není nám příjemné, máme-li my být jeho terčem. Myslíme si, že právě pro nás to slovo Boží neplatí, že o nás nejde, když Pán Bůh mluví. To je ovšem veliký omyl.

Mluví-li se dnes o krizi víry a církve, pak jedna z mnohých příčin tohoto jevu tkví právě v tom, že osobně nebereme Slovo Boží vážně. A tím lidem, jemuž Slovo Boží je určeno, jsme my - kteří si říkáme že jsme sborem, církví. Je to tak. Jedna ze závažných příčin krize víry a církve je v tom, že my sice o Slovu Božím mluvíme, ale s Božím mluvením prakticky nepočítáme - žijeme bez něho.

Co nám tedy to dnešní přečtené prorocké slovo dál prozrazuje? **Nejen to, že Bůh mluví, nýbrž že současně miluje a jeho láska je horlivá, nesmírná, naprostá.** Hospodin miluje vše, žárlivě a bezvýhradně. Miluje s naprostým nasazením sebe sama. A takovéto lásce můžeme porozumět uvědomíme-li si, že posledním smyslem celého biblického svědectví je ukázat na Ježíše

Krista. V tomto Ukřižovaném , ale i Oslaveném - vrcholí všechna horlivost Boží lásky - ano i hněvu který ji provází - i trpkosti smrti, která je v ní obsažena. Tak Bůh miluje! Ale přece to zní poněkud všeobecně. Proto Zachariášovo svědectví zdůrazňuje, kdo a co je předmětem horlivé lásky. **Je to Sijón - což znamená církev.** Ale i to by mohlo znít vzdáleně. Konkrétnější je, řekneme-li rovnou: miluje nás, kteří se církví nazýváme, církev tvoříme. Nejen Boží slovo, ale i Boží láska má dopad. Církví jsme my zde. - všichni křesťané na světě a překvapuje nás snad to, že právě nás Pán Bůh miluje? Vždyť na nás není nic k milování. A to je právě to, co je nám nyní zvěstováno: **Bůh má na světě někoho, komu patří jeho bezvýhradná láska v první řadě, a předmětem jeho lásky jsme MY. Právě MY.**

Jenže Boží láska není jen plané milování. Bůh v této lásce současně jedná. Co to znamená? Čteme, že se Hospodin ke své církvi vrací, že v ní chce bydlet a že chce, aby byla jeho církví věrnou. Přemýšlejme nad tím a ptejme se sami sebe zda s tímto jednáním Boží lásky počítáme. Asi se nám to nezdá nutné. Copak jsme církví bez Boha? Cožpak nemluvíme o tom, že Bůh je uprostřed

nás? A jak je to vlastně s naší věností, kterou bychom prokazovali Pánu Bohu proto, že on nás věrně miluje? Nezasťírejme si skutečnost naší zpronevěřilosti, naší lhostejnosti a povrchnosti duchovního života a našeho náboženství. V tom přece tkví naše provinění - že o návrat živého Boha do života církve a do našeho osobního života málo prosíme. Jako by nám ani tak nezáleželo na tom, aby Pán a Stvořitel byl v našem středu. I s tou naší věností to bývá někdy velmi ubohé, Zvykli jsme si na svůj sbor a církev, tak jak právě vypadají, jak jsou a existují a s tím se spokojujeme. Vidíme církev představovanou církevními úřady, SR, senioráty, teology, kazateli, presbytery, biskupy, farnostmi, Římem, Vatikánem, Cařihradem, členskou základnou - Uplatňujeme v těchto společenstvích svoji vlastní důležitost? - nebo je nám zase naprosto jedno, jak to v nich vypadá. Prorocké svědectví, které k nám skrze dnešní text hovoří, jasně hovoří: Ohlašuje nám totiž Boží rozhodnutí, že toto se vše musí změnit, že uprostřed nás musí dojít k novému začátku, že mezi námi především musí jít o živého Boha, který k nám mluví, nás miluje a který také od nás žádá, abychom mu byli věrni. **Nestačí tedy abychom se**

nazýváme církví, nýbrž abychom křesťany a církví skutečně byli. A nejen to! Prorok ukazuje i na to, že se musí změnit i naše vzájemné vztahy, které jsou také porušené. To vše se zásahem slova Božího a Božího milování mění. Musí se změnit! Jinak bychom nebyli církví vůbec a byli bychom v nejlepším případě jen náboženskou společností, příjemným spolkem.

Napadne nás: : Jak tato změna má vypadat? Prorok ji líčí v pestrých barvách. Mluví o starých lidech, kteří chodí jen o holi a o dětech a mládeži, kteří si hrají na ulicích. Je nápadné, že prorok neříká nic o střední generaci. Na první pohled to vypadá, jak jsme na to v našich shromážděních zvyklí. Staří lidé, trochu dětí a střední generace poskrovnu. Tak často naříkáme a zdá se nám to málo. Nesmíme však pohrdat těmi, kteří mezi námi nejsou a kteří říkají, že církev tu je už jen pro staré a maximálně pro děti. Toužíme-li skutečně po tom, aby živý Bůh byl uprostřed církve, pak i zde dojde ke změně. Jen si připomeňme, čím doplňuje Zachariáše prorok Joel /2,28/, který ví, že Hospodin vyleje „Ducha svého na všeliké tělo a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše: starci vaši sny míti budou,

mládenci vaši vidění vídati budou. Nýbrž i na služebníky a na služebnice v těch dnech vyleje Ducha svého“.

Pravda - může se nám to zdát jako zázrak. Připadáme si jako zbyteček církve - nejen Zachariáš, nýbrž i jiní proroci často mluví o tzv. „ostatku“ lidu. Myslel na ty, co zůstali po babylonském zajetí. A my můžeme a smíme v této „hrstce“ vidět sami sebe. Navzdory tomu, že to s námi vypadá bezútěšně, přece smíme a máme mít naději. Nemáme právo zoufat a upadat do netečnosti a sklíčenosti. Žalmista /Ž.77 / s jistotou víry říká: že „učiní proměnu pravice Nejvyššího“ neboť Bůh mluví, Bůh miluje a Bůh jedná. „Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatřilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká. / Iz. 64,4 /. To je zaslíbení, které se zjevilo a naplnilo v Bohu Otci, Synu i Duchu svatém. Ale nebudme sobečtí a nemysleme jen na sebe. Tato zaslíbení platí nejen pro sbor zde v Táboře, či pro sbory, ze kterých jste dnes přijeli, pro naši ČCE, ale pro všechny církve a společenství, které vážně zápasí o pochopení a uchopení místa v Božím stvořitelském záměru. Chceme-li být naprosto upřímní musíme

vyznat, jak i my sami jsme všelijak zbloudili a znetvořili Boha svými představami - Ježíše Krista uzavřeli do svaté knihy, Ducha uhašovali a víru vyčlenili a vecpali jen do kostelů a modliteben. A přesto můžeme a smíme mít naději v lepší přítomnost a budoucnost církve. Pán Bůh zaslibuje, že svůj lid vysvobodí, přivede jej k tomu, aby byl lidem jeho, jako On bude jejich Bohem v pravdě a spravedlnosti. Probudí k novému životu, novému svědectví, k novému vyznávání všechno křesťanstvo. A my v pohledu Ježíšově musíme pozorně naslouchat všem důrazům přicházejícím i z kruhů židovských a nekřesťanských. Trojjediný Bůh miluje celé stvoření.

Když sledujeme Zachariášův text až sem, je třeba si položit otázku, zda tato změna u nás může začít, zda jsme pro ni plně otevřeni. Může začít a měla by začít. Vždyť církev má naději především proto, že jí v Ježíši Kristu bylo dáno vše potřebné. O velikonocích došlo k potření úhlavního nepřítele - hříchu a smrti - o Letnicích k vyslání svědků Kristových mocí Ducha.

V úvodu jsme si řekli - že Bůh není mrtvý, nýbrž živý, že není němý - nýbrž mluví, že není nečinný - nýbrž jedná! **Ježíšovým mrtvých**

vstáním bylo prolomeno tvrdé zdivo beznaděje, sesláním Ducha svatého dána nová síla , v níž nabývá nový smysl život církve a náš život vůbec. V Bohu - který k nám mluví jako Otec, Syn i Duch svatý - v něm začíná na tomto světě Jeho království. A my máme tu výsadu že jsme do něho povoláni a spolu s námi všichni ostatní. A možná právě proto je tak důležité svědectví našich slov i života. Svědectví církve, církví, svědectví jednotlivce, svědectví každého z nás. Toto praví Hospodin - hle zachráním svůj lid - budou mým lidem a já jim budu Bohem věrným a spravedlivým.

A tak prosme: Bože Trojjediný, přijmi nás, jako svůj lid a staň se naším Bohem. Amen.

Píseň: 158 Samému Bohu sláva čest

Modleme se:

Otče nebeský - ve stvoření jsi zjevil svůj zájem o člověka. Ve svém Synu započal nové věci - tvé království vstoupilo do světa, a prosadilo se jako království pravdy a lásky. Děkujeme ti, že nás zveš k novým věcem, abychom jim sloužili a tvému

království šli radostně vstříc skrze plnou víru,
věrnost, lásku i službu.

Pane Ježíši Kriste, Pastýři věrný a laskavý ved' nás
svým tichým hlasem, svým naléhavým slovem i
příkladem k novým věcem Otce tvého i našeho.

Dej, abychom tě v pravdě milovali a v tobě dovedli
milovat i své bližní.

Duchu svatý - zažehni znovu umdlévající plamen
naší lásky i víry, dej nám moc a sílu, abychom
dovedli věrně, poslušně a v obětavé službě
následovat našeho Pána a Spasitele.

Bože Otče, Synu i Duchu svatý - prosíme za
všechny trpící a bloudící, nemocné, hladové bez
domova, za ty, kdo nesou těžké břemeno práce a
starostí, odpovědnosti ale i utrpení. Za ty, kdo jsou
sami a cítí se opuštěni, kdo stojí před těžkým
rozhodováním. Prosíme za školy, církve, za ty, kteří
rozhodují budoucnosti států, národů, národností,
regionů atd.

Přijmi všechny do svého milosrdenství a lásky a
přidej požehnání.

Bože, všechny své vyslovené i nevyslovené prosby
vkládáme do modlitby tvého Syna, kterou nyní
společně zpíváme: Otče náš....Amen.

Píseň: 678 Jeden Pán, jedna víra..

Poslání:

Apoštol Pavel píše do Efezu a zároveň nám sděluje
do příštích dnů:

**Proto vás prosím, abyste dělali čest svým
životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se
navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat
jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno
tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli
povoláni, jeden je Pán, jedna víra, jeden křest,
jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi,
skrze všechny působí a je ve všech. /Ef.4,2-6/**

Požehnání:

**Ten kdo má nevinné ruce a čisté srdce, kdo se
neoddává marnostem a nepřísahá falešně.
Takový přijme Hospodinovo požehnání a
spravedlnost od Boha, své spásy. /P-21 Ž 24,4-5/**

**At' ti Hospodin žehná a chrání tě! At' nad tebou
rozjasní svou tvář a daruje ti přízeň! At'
Hospodin k tobě obrátí svou tvář a obdaří tě
pokojem. / P-21 Nu 6,24-26 /**

Pán s vámi - Jděte v POKOJI - AMEN

Píseň : 443 Přijd', Králi věčný náš....